

RESOLUTIE over

De situatie in de hoog ontwikkelde kapitalistische landen en de nieuwe dynamiek van de wereldrevolutie

Aangenomen in
3e Internationale
Konferentie

Voorstel van de
Nederlandse
Sektie

1. Zeer belangrijke ontwikkelingen hebben de ontwikkeling van de internationale situatie bepaald, in het bijzonder sinds 1968.

2. Sommige ervan stellen ons in staat het program en de vooruitzichten van de Socialistische Revolutie, enerzijds in de hoogontwikkelde kapitalistische landen en anderzijds in de ontwikkelde Arbeidersstaten, beter uit te werken.

3. In grote lijnen beschouwd bevestigt en onderstreept de huidige ontwikkeling van de internationale situatie de volgende fundamentele waardering: het betrekkelijke evenwicht dat de laatste jaren in de hoogontwikkelde kapitalistische landen en de ontwikkelde Arbeidersstaten gevestigd was, is zoëven doorbroken.

4. Revolutionaire krachten die zich binnen deze twee sectoren van de Wereldrevolutie hebben opgehoopt, worden opnieuw in beweging gebracht en bepalen een lange conjunctuur die in staat is plaats te bieden aan zeer belangrijke revolutionaire ontwikkelingen.

5. Gedurende een lange periode vormde de sektor van de Koloniale Revolutie het voornaamste epicentrum van de revolutionaire gevechten die enorm bijdroegen tot de verscherping van de

1. Zeer belangrijke ontwikkelingen hebben de ontwikkeling van de internationale situatie bepaald, in het bijzonder sinds 1968.

2. Sommige ervan stellen ons in staat het program en de vooruitzichten van de Socialistische Revolutie, enerzijds in de hoogontwikkelde kapitalistische landen en anderzijds in de ontwikkelde Arbeidersstaten, beter uit te werken.

3. In grote lijnen beschouwd bevestigt en onderstreept de huidige ontwikkeling van de internationale situatie de volgende fundamentele waardering: het betrekkelijke evenwicht dat de laatste jaren in de hoogontwikkelde kapitalistische landen en de ontwikkelde Arbeidersstaten gevestigd was, is zoëven doorbroken.

3a. De verscherping van de maatschappelijke kontradikties van het kapitalisme - in de industrieel ontwikkelde en in de minder ontwikkelde half-koloniale landen - komt telkens opnieuw tot uitdrukking in politieke krisissen, die revolutionaire explosies mogelijk maken.

4. Revolutionaire krachten die zich binnen deze twee sectoren van de Wereldrevolutie hebben opgehoopt, worden opnieuw in beweging gebracht en bepalen een lange conjunctuur die in staat is plaats te bieden aan zeer belangrijke revolutionaire ontwikkelingen.

5. Gedurende een lange periode vormde de sektor van de Koloniale Revolutie het voornaamste epicentrum van de revolutionaire gevechten die enorm bijdroegen tot de ver-

onderlinge kapitalistische en imperialistische tegenstellingen en evenzo tot de politieke bewustmaking van de massa's die nu in de hoogontwikkelde kapitalistische landen en de ontwikkelde Arbeidersstaten ageren.

6. De voorhoederol die door de Studenten in West en Oost gespeeld is, werd grotendeels bepaald door de ontwikkelingen van de Koloniale Revolutie, in het bijzonder gekoncretiseerd in de oorlog in Vietnam, de ideologische en praktische verworvenheden van de Cubaanse Revolutie, de strijd van de Zwarten in de Verenigde Staten.

7. De huidige revolutionaire ontwikkelingen binnen de hoogontwikkelde kapitalistische landen en bepaalde ontwikkelde Arbeidersstaten beïnvloeden op hun beurt de krachten van de Koloniale Revolutie en stimuleren deze in hun voortdurende strijd tegen het imperialisme en de reactie.

8. Aldus ontstaat momenteel en voor het eerst sinds de tweede wereldoorlog, een bijzondere internationale konjunktuur van globale onderlinge beïnvloeding tussen de drie sectoren van de Wereldrevolutie.

9. Deze nieuwe konjunktuur betekent geen vermindering van de rol en het belang van de Koloniale Revolutie.

10. Hij betekent eenvoudigweg een uitbreiding van het mondiale revolutionaire proces, een versterking van de algemene dynamiek van de Wereldrevolutie, die de revolutionaire ontwikkelingen in ieder van haar sectoren zal versnellen.

11. Het belang van de Koloniale Revolutie is gelegen in het explosieve karakter van de objektieve omstandigheden die dit terrein van de Wereldrevolutie kenmerken en die voeding geven aan de voortdurende revolutionaire activiteit van de massa's. Deze objektieve omstandigheden zijn niet alleen onverzwakt, maar zij spitsen zich toe (in hun explosieve dynamiek) naarmate de economische verzwakking van de landen van de "Derde Wereld" ten opzichte van de hoogontwikkelde kapitalistische landen en de ontwikkelde Arbeidersstaten.

scherping van de onderlinge kapitalistische en imperialistische tegenstellingen en evenzo tot de politieke bewustmaking van de massa's die nu in de hoogontwikkelde kapitalistische landen en de ontwikkelde Arbeidersstaten ageren.

6. De voorhoederol die door de Studenten in West en Oost gespeeld is, is voorbereid en in sterke mate gestimuleerd door de invloed van de koloniale revolutie, in het bijzonder gekoncretiseerd in de oorlog in Vietnam, de ideologische en praktische verworvenheden van de Cubaanse Revolutie, de strijd van de Zwarten in de Verenigde Staten en het globale evenement van de Chinese revolutie.

7. De huidige revolutionaire ontwikkelingen binnen de hoogontwikkelde kapitalistische landen en bepaalde ontwikkelde Arbeidersstaten beïnvloeden op hun beurt de krachten van de Koloniale Revolutie en stimuleren deze in hun voortdurende strijd tegen het imperialisme en de reactie.

8. Aldus ontstaat momenteel en voor het eerst sinds de tweede wereldoorlog, een bijzondere internationale konjunktuur van globale onderlinge beïnvloeding tussen de drie sectoren van de Wereldrevolutie.

9. Deze nieuwe konjunktuur betekent geen vermindering van de rol en het belang van de Koloniale Revolutie.

10. Hij betekent eenvoudigweg een uitbreiding van het mondiale revolutionaire proces, een versterking van de algemene dynamiek van de Wereldrevolutie, die de revolutionaire ontwikkelingen in ieder van haar sectoren zal versnellen.

11. Het belang van de Koloniale Revolutie is gelegen in het explosieve karakter van de objektieve omstandigheden die dit terrein van de Wereldrevolutie kenmerken en die voeding geven aan de voortdurende revolutionaire activiteit van de massa's. Deze objektieve omstandigheden zijn niet alleen onverzwakt, maar zij spitsen zich toe (in hun explosieve dynamiek) naarmate de economische verzwakking van de landen van de "Derde Wereld" ten opzichte van de hoogontwikkelde kapitalistische landen en de ontwikkelde Arbeidersstaten

toeneemt.

12. De klassenstrijd en de strijd tegen het imperialisme zullen eveneens een veel algemener, harder en verbit-terder karakter blijven aannemen in het geval van de landen van de "Derde Wereld" dan in dat van de hoog-ontwikkelde kapitalistische landen.

13. De revolutionaire ontwikkelingen binnen de hoogontwikkelde kapitalistische landen, in het bijzonder geïllustreerd door de explosies in de Verenigde Staten en Frankrijk, in de afgelopen jaren en dit jaar door de rijping van de revolutionaire crisis in Italië, zijn in de huidige fase niet het resultaat van een grote sociale economische crisis, maar veel-er van de groeiende tegenstelling tussen de nieuwe behoeften en aspi-raties van het merendeel van de mas-sa's in de "neo-kapitalistische" maat-schappij en de beperkingen van deze maatschappij die economisch, politiek en cultureel door de monopolistische bourgeoisie wordt beheerst.

14. De revolutionaire crisis kwam plotseling op als resultaat van de economische en culturele ontwikkeling, tegen het raam van sociale verhoudin-gen die deze ontwikkeling beperken en vervormen.

15. Omdat grote massa's van deze maatschappij toegang hebben gekre-gen tot een aanzienlijk economisch en cultureel niveau, hebben zij nieuwe behoeften ontwikkeld en nieuwe aspiraties gevoeld, zowel op ekono-misch als op politiek en cultureel terrein, die hen ertoe brengen de "neo-kapitalistische" maatschappij, die beheerst wordt door de monopo-lies en hun staat, te "betwisten".

16. Dat wil zeggen dat het hier gaat om een nieuw historisch fenomeen in de ontwikkeling van het kapitalisme, waarbij de revolutionaire bestrijding van het regime voortkomt uit zijn eigen specifieke economische en kultu-rele ontwikkeling.

toeneemt.

12. De klassenstrijd en de strijd te-gen het imperialisme zullen eveneens een veel algemener, harder en verbit-terder karakter blijven aannemen in het geval van de landen van de "Derde wereld" dan in dat van de hoog-ontwikkelde kapitalistische landen.

13. De revolutionaire ontwikkelingen binnen de hoogontwikkelde kapitalistische landen, in het bijzonder geïllustreerd door de explosies in de Verenigde Staten en Frankrijk, in de afgelopen jaren en dit jaar door de rijping van de revolutionaire crisis in Italië, zijn in de huidige fase niet het resultaat van een grote so-ciale economische crisis, maar veel-er van de groeiende tegenstelling tussen de nieuwe behoeften en aspi-raties van het merendeel van de mas-sa's in de "neo-kapitalistische" maat-schappij en de beperkingen van deze maatschappij die economisch, politiek en cultureel door de monopolistische bourgeoisie wordt beheerst.

14. De revolutionaire crisis kwam plotseling op als resultaat van de economische en culturele ontwikkeling, tegen het raam van sociale verhoudin-gen die deze ontwikkeling beperken en vervormen en dat allereerst in die kapitalistische landen, die naast industriële sectoren ook nog belang-rijke onderontwikkelde sectoren ver-tonen (Frankrijk, Italië), waardoor de kontradikties eerder een akuit ka-rakter krijgen, dan in de kapitalis-tische landen met een hoger niveau van industrializatie.

15. Omdat grote massa's van deze maatschappij toegang hebben gekre-gen tot een aanzienlijk economisch en kultu-reel niveau, hebben zij nieuwe behoeften ontwikkeld en nieuwe aspiraties gevoeld, zowel op ekono-misch als op politiek en cultureel terrein, die hen ertoe brengen de "neo-kapitalistische" maatschappij, die beheerst wordt door de monopolies en hun staat, te "betwisten".

16 en 17. Het nieuwe in deze ontwik-kelingen is, dat veel meer dan in vroe-gere fasen van de klassenstrijd in de ontwikkelde kapitalistische wereld, we nu te maken hebben met een kapi-talistisch ontwikkelingsniveau, met een peil van objektieve vermaatschap-

17.

Vanuit dit gezichtspunt heeft de dialektische onderlinge werking tussen de bovenbouw en de materiële basis van de maatschappij die het bewuste revolutionaire proces bepaalt, nimmer een duidelijker illustratie gehad - een illustratie die, en wel radikaal, een bepaalde wezenlijk "ekonomistische" en vulgaire opvatting van het marxisme ontzenuwt.

18. De beweging van politieke bewustwording, radikalisering en revolutionaire aktie die zich in de Verenigde Staten onder de studentenjeugd en de intellectuelen heeft ontwikkeld, is vóór alles het resultaat van de opschudding die de oorlog in Vietnam én de strijd van de Amerikaanse Zwar- ten in deze kringen heeft opgeroepen.

19. Door de weerklank van deze beide vraagstukken heeft de politieke bewustwording van de jeugd en de intel- lektuelen plaatsgehad, midden in de zogenaamde "welvaarts"maatschappij die een uitzonderlijk gunstige ekono- mische konjunktuur doormaakte, en, nog doormaakt.

20. De revolutionaire "contestatie"- beweging in Frankrijk, die eveneens onder de studentenjeugd en de intel- lektuelen aan de gang is gebracht en die tijdens de mei- en junidagen een zeer hoog niveau heeft bereikt door miljoenen arbeiders mee te sle- pen en een objektief revolutionaire situatie te scheppen, is niet het gevolg van een scherpe ekonomische krisis, maar van de wisselwerking van een geheel van externe en in- terne factoren die wezenlijk behoorden tot het terrein van de politieke, i- deologische, kulturele "bovenbouw", die kenmerkend is voor de Franse maatschappij in de huidige fase.

pelijking van de produktie, waar- door de objektieve voorwaarden voor de socialistische revolutie, meer dan ooit zijn vervuld; dat verder er een massaal proces van proletarizering plaats vindt met de likvidatie van grote delen van de kleinburger- lijke middenlagen en van de boeren; dat op dit hoge ontwikkelingsniveau van het kapitalisme de onoplosbaar- heid van de maatschappelijke kon- tradikties van het kapitalisme zich steeds meer opdriegt aan de intellek- tuele vleugels van de massa, die in eerste instantie in verzet komen te- gen dit proces van proletarizing welke het zich verandert en ontwik- kelt tot een frontale strijd tegen het kapitalistische systeem; en dat tenslotte dit verzet van de stude- rende jongeren, via de strijd van de met hen verbonden proletarische jeugd, in staat blijkt aansluiting te vinden bij de strijd van het oude proletariaat.

De beweging van politieke bewust- wording, radikalisering en revolutio- naire aktie die zich in de Verenig- de Staten onder de studentenjeugd en de intellectuelen heeft ontwikkeld, is vóór alles het resultaat van de op- schudding die de oorlog in Vietnam én de strijd van de Amerikaanse Zwar- ten in deze kringen heeft opgeroepen.

19. Door de weerklank van deze beide vraagstukken heeft de politieke be- wustwording van de jeugd en de intel- lektuelen plaatsgehad, midden in de zogenaamde "welvaarts"maatschappij die een uitzonderlijk gunstige ekono- mische konjunktuur doormaakte, nog doormaakt.

20. De revolutionaire "contestatie"- beweging in Frankrijk, die eveneens onder de studentenjeugd en de in- tellektuelen aan de gang is gebracht en die tijdens de mei- en junidagen een zeer hoog niveau heeft bereikt door miljoenen arbeiders mee te sle- pen en een objektief revolutionaire situatie te scheppen, is niet het gevolg van een scherpe ekonomische krisis, maar van een wisselwerking van een aantal factoren tussen de onderbouw en de bovenbouw, die voortkomen uit de fundamentele te- genstrijdigheden van de kapitalis- tische maatschappij, die specifiek zijn voor het huidige Frankrijk.

21. Het is overigens vooral het gewicht van de bureaucratie in de Vakbonden en de traditionele Partijen, die ertoe leidt dat de revendikatieve beweging in de hoogontwikkelde kapitalistische landen zich wezenlijk nog binnen de perken van vrijwel uitsluitend looneisen houdt en niet de vraagstukken aan de orde stelt die betrekking hebben op de radikale verandering van de proletarische levensomstandigheden in de produktieplaatsen en de maatschappij in het algemeen. Welnu, er bestaat geen twijfel dat deze kwesties de nieuwe generaties arbeiders die opgegroeid zijn onder het "neo-kapitalisme", steeds meer en op beslissende wijze belang inboezemen, zoals zojuist aangetoond is door talrijke belangrijke recente gevechten in verschillende Europese landen (Engeland, Frankrijk, Italië).

22. In het algemeen zijn de revolutionaire bewegingen die de hoogontwikkelde kapitalistische landen in de huidige fase kenmerken het produkt van een bewustwording van de buitengewone beperkingen van de globaal beoordeelde "neo-kapitalistische" maatschappij. Zij "kontesteren" die en trachten hem radikaal te veranderen, onafhankelijk van de min of meer bevredigende stand van de economische conjunctuur.

23. Wat de graad van het politiek gehalte van deze bewegingen aangeeft, en van de diepte van de revolutionaire crisis die zich toespitst.

24. Toch kan de belangrijke daling van de economische conjunctuur de na te streven verbinding van de studentenbeweging en de jeugd in het algemeen met de wezenlijke krachten van de arbeidersklasse vergemakkelijken, en de weerstand overwinnen die de konservatieve en bureaucratische krachten in de arbeidersbeweging tegenover deze verbinding stellen.

25. De belangrijke daling van de conjunctuur kan het resultaat blijken van de algemene sociale onrust die momenteel door de politieke beweging van de jeugd en de klasse in het algemeen is veroorzaakt.

26. Het voortdurende proces van de concentratie en modernisering van de kapitalistische economie om de produktiviteit te verhogen en om in een herleeft internationale konkur-

21. Het is vooral het gewicht van de bureaucratie in de Vakbonden en de traditionele Partijen, die ertoe leidt dat de revendikatieve beweging in de hoogontwikkelde kapitalistische landen zich wezenlijk nog binnen de perken van vrijwel uitsluitend looneisen houdt en niet de vraagstukken aan de orde stelt die betrekking hebben op de radikale verandering van de proletarische levensomstandigheden in de produktieplaatsen en de maatschappij in het algemeen. Welnu, er bestaat geen twijfel dat deze kwesties de nieuwe generaties arbeiders, die opgegroeid zijn onder het "neo-kapitalisme", steeds meer en op beslissende wijze belang inboezemen, zoals zojuist aangetoond is door talrijke belangrijke recente gevechten in verschillende Europese landen (Engeland, Frankrijk, Italië).

22. In het algemeen zijn de revolutionaire bewegingen die de hoogontwikkelde kapitalistische landen in de huidige fase kenmerken het produkt van een bewustwording van de buitengewone beperkingen van de globaal beoordeelde "neo-kapitalistische" maatschappij. Zij "kontesteren" die en trachten hem radikaal te veranderen, onafhankelijk van de min of meer bevredigende stand van de economische conjunctuur.

23. Wat de graad van het politiek gehalte van deze bewegingen aangeeft, en van de diepte van de revolutionaire crisis die zich toespitst.

24. Toch kan de belangrijke daling van de economische conjunctuur de na te streven verbinding van de studentenbeweging en de jeugd in het algemeen met de wezenlijke krachten van de arbeidersklasse vergemakkelijken, en de weerstand overwinnen die de konservatieve en bureaucratische krachten in de arbeidersbeweging tegenover deze verbinding stellen.

26. Het huidige proces van modernisering van de produktiemiddelen en de verhoging van de produktiviteit van de arbeid vereisen een accumulatie en concentratie van kapitaal,

rentie de winstvoet van de grote monopolistische ondernemingen te handhaven, heeft de "volledige werkgelegenheid" met het verschijnen van de technologische werkloosheid ernstig aangetast.

27. Anderzijds houden de steeds hogere kosten van de openbare en vooral militaire uitgaven de inflatie in stand en wakkeren deze aan.

28. Tot ditzelfde resultaat draagt de monopolistische structuur van de economie der hoogontwikkelde kapitalistische landen, de Verenigde Staten voorop, bij - een structuur die de monopolistische prijsstructuur en de organische tendens tot prijsstijging, onafhankelijk van de toegenomen arbeidsproduktiviteit noodzakelijk maakt en in stand houdt.

die tegenwoordig slechts door de grootste monopolistische ondernemingen kan worden opgebracht. De snellere stijging van de accumulatie dan de stijging van de meerwaardevoet heeft een tendens tot daling van de gemiddelde winstvoet tengevolge en tengevolge van de stijging van de produktiviteit van de arbeid ook een verlagening van de kostprijs van het produkt tengevolge waarvan de kleinere ondernemingen de concurrentie niet meer kunnen volhouden. De herleefde internationale concurrentie werkt deze tendensen in de hand waardoor de "volledige werkgelegenheid" aangetast wordt en een technologische werkloosheid ontstaat.

27 en 28. De daling van de gemiddelde winstvoet en de daaruit voortkomende mogelijkheden van een economische crisis kunnen slechts bestreden worden door het verhinderen of belemmeren van een al te snelle accumulatie van kapitaal dan wel een export van kapitaal naar semi-koloniale gebieden.

De maatregelen welke in hoogontwikkelde kapitalistische landen, de Verenigde Staten voorop genomen worden om deze accumulatie van kapitaal te remmen bestaan in het afnemen van de winst door fiscale maatregelen. De kostenvergroting in de sfeer der distributiekosten is eveneens een remmende faktor voor daling van de gemiddelde winstvoet. De tendens tot daling van de gemiddelde winstvoet betekent niet een automatische ineenstorting van het kapitalisme.

De monopolistische prijsstructuur van de allergrootste ondernemingen gaat ten koste van de kleinere ondernemingen, ook die in andere bedrijfstakken.

Voorzover de steeds hogere uitgaven van de staat voor openbare en vooral voor militaire doeleinden niet uit fiscale bronnen betaald kunnen worden veroorzaken ze een inflatie. Dit geschiedt mede doordat de produktiviteit van de arbeid niet evenredig mee kan stijgen tengevolge van de crisis bestrijdende maatregelen welke een te snelle accumulatie tegen houden.

29. De betrekkelijke werkloosheid en de inflatie belasten de materiële omstandigheden van de arbeidersklasse op een moment waarop zijn algemene behoeften, die voortkomen uit het leven binnen de moderne "neo-kapitalistische" maatschappij, evenals zijn gestegen begrip van de objektieve mogelijkheden om aan die behoeften te voldoen, toenemen.

30. Maar het is nog steeds weinig waarschijnlijk dat de belangrijke daling van de conjunctuur in een aantal hoogontwikkelde kapitalistische landen - die van de een op de ander in grootte verschilt - zich weldra zal omzetten in een grote economische wereldkrisis van het type als die van 1929-33.

31. Tegen deze mogelijkheid zijn nog altijd de factoren in het spel die wij herhaaldelijk in het verleden geanalyseerd en onderstreept hebben: de voortdurende modernisering van het produktieapparaat, die gestimuleerd wordt door de toenemende wetenschappelijke en technologische vooruitgang en die voortdurende investeringen vereist; verscherpte monopolistische structuur van de economie met de specifieke terugslag op de prijzen en de markten; budgetaire, fiscale en monetaire politiek van de staat ten dienste van de monopolies.

29. De betrekkelijke werkloosheid en de inflatie belasten de materiële omstandigheden van de arbeidersklasse op een moment waarop zijn algemene behoeften, die voortkomen uit het leven binnen de moderne neo-kapitalistische maatschappij, evenals zijn gestegen begrip van de objektieve mogelijkheden om aan die behoeften te voldoen, toenemen.

30. De belangrijke daling van de conjunctuur in de hoog-ontwikkelde kapitalistische landen vindt zijn oorzaak in het naderen van het einde van de lange opgaande golf van de conjunctuur. In de komende neergaande lange golf zullen de recessies een veel scherper en langduriger karakter aannemen dan in de sinds de tweede wereldoorlog verstreken tijd. Gezien de ervaring opgedaan bij de crisis van 1929 en de betere beheersing van het monetaire probleem, verbonden met de grotere internationale solidariteit van de kapitalistische staten en het bestaan van grotere internationale monopolies is het weinig waarschijnlijk dat de in de komende periode steeds groter wordende recessies de omvang zullen bereiken van die van 1929.

31. Tegen deze mogelijkheid zijn nog altijd de factoren in het spel die wij herhaaldelijk in het verleden geanalyseerd en onderstreept hebben: de voortdurende modernisering van het produktieapparaat, die gestimuleerd wordt door de toenemende wetenschappelijke en technologische vooruitgang en die voortdurende investeringen vereist; verscherpte monopolistische structuur van de economie met de specifieke terugslag op de prijzen en de markten; budgetaire, fiscale en monetaire politiek van de staat ten dienste van de monopolies.

De hierbovengenoemde tendensen zijn geen aanwijzingen dat grotere economische krisissen niet binnenkort zullen komen.

Het feit, dat deze tendensen blijven bestaan, is een indicatie dat de tendens naar grote krisissen bestaat. De budgetaire, fiscale en monetaire maatregelen van de kapitalistische staat ten dienste van de monopolies zijn middelen om een crisis met de scherpte van 1929 te voorkomen.

32. Maar de wisselwerking tussen de politieke bewustwording van de jeugd, de algemene omstandigheden van de arbeidersklasse onder het "neo-kapitalisme", en de terugslag van de daling, van de onzekerheden en de storingen van de economische conjunctuur, op die klasse, ook op zijn zuiver materieel niveau, is voldoende om de sociale onevenwichtigheid in stand te houden en te verergeren.

33. Daarom bestaat de mogelijkheid, zelfs de onvermijdelijkheid van de revolutionaire crisis als de Franse "Mei-Juni 1968" objektief niet alleen in Frankrijk maar evenzeer in andere hoog-ontwikkelde kapitalistische landen, zoals de Italiaanse "herfst" van dit jaar bewezen heeft.

34. De faktor die het meest bepalend is voor het uitbreken van deze crisis en vooral voor hun ontwikkeling naar de overwinning blijft natuurlijk die van de leiding.

34a. Wanneer de traditionele, kommunistische en socialistische leidingen zich handhaven, zonder dat gedurende de aan de gang zijnde strijd zich een nieuwe massa-leiding vormt, blijft het gevaar groot dat we talrijke hoog-ontwikkelde kapitalistische landen zich zien ontwikkelen naar "sterke" regimes met inbegrip van de vorm van militaire diktatuur "naar Grieks model".

35. Het probleem van de leiding heeft een tweevoudig aspekt: het programma, de organisatorische structuur.

36. De buitengewone theoretische waarde van de gebeurtenissen van Mei-Juni 1968 in Frankrijk ligt onder andere in het feit dat deze bijzondere kostbare aanwijzingen hebben geleverd met betrekking tot deze twee vraagstukken.

37. Al is het altijd gevaarlijk zich ten onrechte uitsluitend te baseren op één enkele ervaring die niet volledig en met sukses ontwikkeld is, het is in ieder geval mogelijk en noodzakelijk de aanwijzingen uit te diepen die door deze ervaring zijn verstrekt, de belangrijkste ervaring in Frankrijk sinds

32. Maar de wisselwerking tussen de politieke bewustwording van de jeugd, de algemene omstandigheden van de arbeidersklasse onder het "neo-kapitalisme", en de terugslag van de daling, van de onzekerheden en de storingen van de economische conjunctuur, op die klasse, ook op zijn zuiver materieel niveau, is voldoende om de sociale onevenwichtigheid in stand te houden en te verergeren.

33. Daarom bestaat de mogelijkheid, zelfs de onvermijdelijkheid van de revolutionaire crisis als de Franse "Mei-Juni 1968" objektief niet alleen in Frankrijk maar evenzeer in andere hoog-ontwikkelde kapitalistische landen, zoals de Italiaanse "herfst" van dit jaar bewezen heeft.

34. De faktor die het meest bepalend is voor de ontwikkeling van deze crisis naar de overwinning blijft natuurlijk die van de leiding.

34a. Wanneer de traditionele, kommunistische en socialistische leidingen zich handhaven, zonder dat gedurende de aan de gang zijnde strijd zich een nieuwe massa-leiding vormt, blijft het gevaar groot dat we talrijke hoog-ontwikkelde kapitalistische landen zich zien ontwikkelen naar "sterke" regimes met inbegrip van de vorm van de militaire diktatuur "naar Grieks model".

35. Het probleem van de leiding heeft een tweevoudig aspekt: het programma, de organisatorische structuur.

36. De buitengewone theoretische waarde van de gebeurtenissen van Mei-Juni 1968 in Frankrijk ligt onder andere in het feit dat deze bijzondere kostbare aanwijzingen hebben geleverd met betrekking tot deze twee vraagstukken.

37. Al is het altijd gevaarlijk zich ten onrechte uitsluitend te baseren op één enkele ervaring die niet volledig en met sukses ontwikkeld is, het is in ieder geval mogelijk en noodzakelijk de aanwijzingen uit te diepen die door deze ervaring zijn verstrekt, de belangrijkste ervaring in Frankrijk sinds

de Commune van Parijs en in alle hoogontwikkelde kapitalistische landen sinds de tweede wereldoorlog.

38. Voor wat het program betreft laat de Franse ervaring zich globaal in de volgende algemene formule samenvatten: de nieuwe opkomende generaties streven naar een maatschappij die gekenmerkt wordt door een gesocializeerde ekonomie onder zelfbeheer, naar een maatschappij die in het algemeen van de basis tot de top democratisch zelfbeheerd wordt op alle terreinen, ekonomisch, politiek, kultureel.

39. Vanuit deze konceptie dient het nauwkeurige overgangsprogram uitgewerkt te worden van de strijd voor de Revolutie met het oog op deze maatschappij.

40. Door de Franse ervaring is duidelijk geworden dat het socialistisch "model" dat de hoogontwikkelde landen past, in geen enkel opzicht op geen enkel gebied dat van een bureaukratisch regime kan zijn. Want anders zou het het gevaar lopen, zelfs wanneer de overwinning behaald was bijvoorbeeld in een eerste faze in het teken van een koalitie van Arbeidspartijen en Vakbonden, onmiddellijk en scherp "gekontesteerd" te worden door grote revolutionaire massa's.

41. Zowel voor de effectieve mobilizatie van deze massa's als voor de blijvende zege van de Revolutie is het noodzakelijk een gedurfd democratisch program te ontwerpen dat zelfs verder gaat dan de bolsjewistische ervaring uit de tijd van Lenin en Trotsky.

42. En dit geldt zowel voor het program als voor de politieke voorhoede-organisatie.

de Commune van Parijs en in alle hoogontwikkelde kapitalistische landen sinds de tweede wereldoorlog.

38.

Zie einde resolutie.

baal in de volgende algemene formule samenvatten: de nieuwe opkomende generaties streven naar een maatschappij die gekenmerkt wordt door een gesocializeerde ekonomie onder zelfbeheer, naar een maatschappij die in het algemeen van de basis tot de top democratisch zelfbeheerd wordt op alle terreinen, ekonomisch, politiek, kultureel.

39. Vanuit deze konceptie dient het nauwkeurige overgangsprogram uitgewerkt te worden van de strijd voor de Revolutie met het oog op deze maatschappij.

40. Door de Franse ervaring is duidelijk geworden dat het socialistisch "model" dat de hoogontwikkelde landen past, in geen enkel opzicht op geen enkel gebied dat van een bureaukratisch regime kan zijn. Want anders zou het gevaar lopen, zelfs wanneer de overwinning behaald was bijvoorbeeld in een eerste faze in het teken van een koalitie van Arbeidspartijen en Vakbonden, onmiddellijk en scherp "gekontesteerd" te worden door grote revolutionaire massa's.

41. Zowel voor de effectieve mobilizatie van deze massa's als voor de blijvende zege van de Revolutie is het noodzakelijk een gedurfd democratisch program te ontwerpen dat zelfs verder gaat dan de bolsjewistische ervaring uit de tijd van Lenin en Trotsky.

42. Het uit te werken overgangsprogram zal in zijn overwegingen moeten betrekken, de onder de opkomende generatie levende ideeën, dat de direkte strijd voor een zelfbeheerde socialistische maatschappij meer perspektief biedt dan de traditionele loonstrijd. Anderzijds zal het in overweging moeten nemen dat de grote massa der arbeiders de strijd nog steeds begint voor eisen die met zijn levensniveau samenhangen en dat hij pas in revolutionaire of pre-revolutionaire situaties tot het stel-

len van hogere eisen overgaat en dat deze arbeidersmassa onder de invloed van de traditionele arbeidersorganisaties - die hij tot nu toe als zijn leiding erkent - slechts voor een gering deel principiële eisen stelt maar in een zeer groot aantal gevallen nog genoegzaam neemt met loon- en andere sociale eisen, die veruit gaan boven hetgeen de traditionele arbeidersorganisaties wenselijk achten.

Een van de voornaamste taken van een overgangsprogram zal daarom moeten zijn de verbinding te leggen tussen de groeiende revolutionaire mentaliteit van de jongeren en het begrip van de arbeiders voor de noodzaak van organisatie.

De eisen van een overgangsprogram zullen aan moeten knopen bij de eisen van de dagelijkse strijd van de arbeidersklasse en zal deze eisen moeten opvoeren, tot het niveau van eisen die de strijd voor een werkelijk democratische socialistische maatschappij aan de orde stellen.

43. Op economisch gebied moet het program niet het aan de staat trekken van de voornaamste produktiemiddelen aanbevelen, maar aan hun **SOCIALIZATIE**, dat wil zeggen hun democratisch zelfbeheer (en niet alleen de controle erover) door het geheel van hun arbeiders.

43. Op economisch terrein moet een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen:

a) de uiteindelijke kommunistische maatschappij, waarin het afsterven van de staat voltooid is.

Deze maatschappij is gebaseerd op het principe: ieder naar zijn kunnen, ieder naar zijn behoefte.

b) de lagere socialistische fase, waarin de produktiemiddelen in handen van de gemeenschap zijn, dat wil zeggen in handen van de arbeidersklasse als geheel en het principe geldt: gelijk loon voor gelijke arbeid. Het begin van deze periode en mede afhankelijk van de mate waarin de revolutie zich geografisch uitbreidt zal voor de minder ontwikkelde landen lang duren. De duur hangt af van de geografische uitbreiding van de revolutie; in deze fase is er naast de socialistische sektor een sektor van markteconomie.

44. De socializatie van de produktiemiddelen zou niet vanaf het begin algemeen kunnen zijn. Hij moet zich verder uitbreiden naarmate de ontwikkeling van de produktiekrachten, van het kultureel niveau en van de mondiale uitbreiding van de Revolu-

44. Naarmate de ontwikkeling van de maatschappij het mogelijk maakt zullen de andere produktiemiddelen op hun beurt gesocialiseerd worden.

Socializatie wil zeggen dat het ei-

tie, het socializeren van bepaalde sectoren in de economie toelaat, zodat zowel een betere economische als sociale rentabiliteit van deze sectoren verzekerd wordt.

45. Meer in het bijzonder op landbouwgebied zou de te volgen algemene politiek zijn om de grote kapitalistische landbouwbedrijven te socializeren en om door een degelijke materiële en technische hulp van de Staat de koöperatieve hergroepering van het kleine landbouwbezit aan te moedigen.

46. Een soortgelijke lijn dient te worden gevolgd met betrekking tot het handwerk, de handel, de kleine industrie.

47. De noodzakelijke planning van de gesocializeerde economie moet zich dialektisch verstaan met de markt en democratisch met het zelfbeheer.

48. Op politiek terrein moet het program het politieke zelfbeheer op alle niveaus aanbevelen, lokaal, gemeentelijk, regionaal, nationaal, federatief en konfederatief. Het politiek systeem van het democratisch socialisme stelt bovendien het recht op een meer-partijen systeem binnen het kader van de socialistische legaliteit in de grondwet vastgelegd en het volledig recht op vergadering van ieder aard, de vrijheid van meningsuiting, enz. binnen die grondwet. Het schrijft de onafhankelijkheid van de partijen voor, van de vakbonden, van de pers, van de informatiemedia, ten opzichte van de Staat, en evenzo de onafhankelijkheid van de vakbonden en informatiemedia ten opzichte van de heersende politieke meerderheidsorganisatie.

gendum van de produktiemiddelen en daarmee de beschikking over de produktiemiddelen in handen komt te liggen van de gezamenlijke arbeidersklasse. Ditzelfde geldt uiteraard voor de produkten. De maatschappij als geheel bepaalt dus de aard en de hoeveelheid van de produktie.

In de gesocializeerde sektor zal het beheer van deze produktiemiddelen moeten liggen bij de producenten zelf. In de nog niet gesocializeerde sektor zal getracht moeten worden een zo breed mogelijke Arbeiderskontrolle te verwezenlijken.

45. Meer in het bijzonder op landbouwgebied zou de te volgen algemene politiek zijn om de grote kapitalistische landbouwbedrijven te socializeren en om door een dergelijke materiële en technische hulp van de Staat de koöperatieve hergroepering van het kleine landbouwbezit aan te moedigen.

46. Een soortgelijke lijn dient te worden gevolgd met betrekking tot het handwerk, de handel, de kleine industrie.

47. De noodzakelijke planning van de gesocializeerde economie moet zich dialektisch verstaan met de markt en democratisch met het zelfbeheer, en onder leiding en voortdurende kontrolle staan van de democratisch gekozen organen van de arbeidersstaat.

48. Op politiek terrein moet er op alle trappen, lokaal, gemeentelijk, regionaal, nationaal, federatief en konfederatief een systeem bestaan, waarbij de gekozen vertegenwoordigers door hen die hen gekozen hebben onmiddellijk terugroepbaar zijn. Het recht tot het vormen van meerdere partijen zal erkend moeten zijn, voor alle partijen die de socialistische basis van de maatschappij aanvaarden, met inbegrip van het zelfbeheer van de economie en de democratische organisatievorm van de partij gebaseerd op de diktatuur van het proletariaat als politieke uitdrukking van de staatsvorm.

Alle arbeiders zullen het recht op vrije vorming van organisaties op ieder terrein op genoemde basis moeten hebben.

De vakverenigingen zal niet alleen het onbeperkte recht gegeven moeten zijn om voor de belangen van de arbeiders op te komen. Ook de middelen daartoe zullen de vakbeweging niet onthouden mogen worden. Onder deze middelen behoort ook het stakingsrecht te vallen, een recht dat alle arbeiders toekomt.

Dit houdt de absolute onafhankelijkheid van de partijen, de vakbewegingen en alle andere arbeiderorganisaties ten opzichte van de staat in en tevens het recht van deze organisaties over eigen pers en publicatiemedia te beschikken.

De staat zal daarenboven haar pers- en informatiemedia ter beschikking moeten stellen van alle organisaties die recht hebben in het systeem te functioneren, terwijl de leidende politieke partij zijn pers en informatiemedia ter beschikking van tendensen in deze partij zal moeten stellen.

49. In het algemeen eist het op kultureel en sociaal gebied behalve onafhankelijkheid en autonomie ten opzichte van de staat en de heersende politieke meerderheidsorganisatie, het zelfbeheer van de verschillende sociale diensten (onderwijs, gezondheid, woning, stadsplanning, vrije tijdsbesteding, enz) op ieder niveau door de werklieden en konsumenten. De fundamentele gedachte van het regime is om op alle niveaus het direkte beheer van de maatschappij door de producenten en burgers te bevorderen, en geen bevoorrechte groepen in het leven te roepen die door volmacht dit beheer overnemen.

50. Dit houdt onder andere in dat VANAF HET BEGIN een werkelijke poging moet worden gedaan om geleidelijk de volgende principes toe te passen: de beloning van het werk op basis van de door ieder geleverde arbeid, dat wil zeggen van zijn individuele en kollektieve bijdrage aan de geproduceerde rijkdommen, of het materiele ekwivalent van de geleverde sociale diensten (1), de voortdurende, politieke, algemene en beroeps-onderwijs van de arbeiders om voortdurend de afstand tussen de kultureel bevoorrechten en de basis van direkte producenten en burgers te

49. Op kultureel gebied zal er naast een algemene taak voor de organen die daarvoor aangewezen zijn en die onder beheer van gekozen organen moeten staan, de mogelijkheid moeten zijn tot vrije expressie van iedereen. De grondtendens zal moeten zijn dat de middelen tot deze vrije expressie op kultureel en artistiek gebied - kollektief en individueel - ter beschikking van iedereen worden gesteld. De hiervoor benodigde middelen - die ruimer gegeven kunnen worden naarmate de economische ontwikkeling vordert - en de controle over de verdeling van deze middelen zullen op zodanige wijze geregeld moeten worden dat het ontstaan van bevoorrechte lagen voorkomen wordt.

50. Er zal gestreefd moeten worden de beloning voor de arbeid en de diensten te laten geschieden op basis van de tijd aan deze arbeid en diensten besteed. Deze basis zal bepaald moeten worden door de totale in de maatschappij geleverde in socialistische zin produktieve arbeidstijd te vermindere met de tijd die nodig is om het ekwivalent te produceren voor:
a. het benodigde levensonderhoud - in de ruimste zin van het woord - van degenen die geen produktief werk meer doen of nog niet doen en van hen die onproduktief werk doen.

verminderen (2).

(1) Door dit principe toe te passen schaft men effectief het loon af en beloont men de arbeid op de "rechtvaardigste" wijze, dat wil zeggen de meest mogelijke gelijke gedurende de overgangspenning van kapitalisme naar socialisme. Wat betreft de tegenwerping hoe men het door ieder geleverde werk moet waarderen - dit is een technisch vraagstuk dat door de democratische beslissingen van ieder arbeidskollektief en de vakbonden geregeld moet worden. In werkelijkheid blijft slechts het probleem over van de enkele "specialisten" die een dergelijk beginsel niet zouden aanvaarden en die men toch nodig zou hebben. Het geval van dergelijke "specialisten" zou men kunnen oplossen door hun diensten te laten HUREN door de kollektieve "ondernemer" van de zelfbeheerde ondernemingen, of van een of ander zelfbeheerde sociale dienst

(2) Wat een radikale hervorming van het onderwijs veronderstelt, dat PERMANENT zou moeten zijn en in ieders dagelijkse maatschappelijke arbeidstijd inbegrepen en beloond. Dat wil zeggen de beloonde dagelijkse maatschappelijke arbeidstijd zou ZOWEL het eigenlijke produktieve werk omvatten als de aan het onderwijs bestede tijd.

51. De waarachtige "kulturele revolutie" zou bestaan in het VANAF HET BEGIN ernstig deze taak nastreven.

52. Noodzakelijkerwijs is de overgangsmatenschap gedurende een lange periode een matenschap waarin socialistische economische vormen en economische vormen uit de monetaire en markteconomie naast elkaar bestaan.

53. Dit moet niet worden beschouwd als een onvermijdelijk kwaad, maar als een fundamenteel kenmerk van de werkelijke, konkrete overgang van het kapitalisme naar het voltooide socialisme.

54. De economische politiek van de overgangperiode is in grote lijnen die van een NEP, gekontroleerd door de Planning en het zelfbeheer.

55. De bewuste politieke macht van de klasse, tot uitdrukking komend in zijn vanaf de basis zelfbeheerde organisatie, treedt zodanig op dat

b. de gratis diensten en goederen welke aan de gemeenschap of aan de leden van de gemeenschap worden geleverd.
c. de goederen die nodig zijn om de produktie te verhogen (akkumulatiefonds) volgens de richtlijnen van het plan.

In werkelijkheid blijft slechts het probleem over van de specialisten die een dergelijk beginsel niet zouden aanvaarden en die men toch nodig zou hebben. Het geval van dergelijke specialisten zou opgelost kunnen worden door hun diensten te laten huren door de zelfbeheerde ondernemingen of door de diensten die onder de kontrole van de staat werken. Hun loon zal dan eveneens in mindering moeten komen van de totaal beschikbare te verdelen arbeidstijd en omgerekend moeten worden in arbeidsuren welke tegen het normaal geldende loon betaald worden.

51. De waarachtige "kulturele revolutie" zou bestaan in het VANAF HET BEGIN ernstig deze taak nastreven.

52. Noodzakelijkerwijs is de overgangsmatenschap gedurende een lange periode een matenschap waarin socialistische economische vormen en economische vormen uit de monetaire en markteconomie naast elkaar bestaan.

53. Dit moet niet worden beschouwd als een onvermijdelijk kwaad, maar als een fundamenteel kenmerk van de werkelijke, konkrete overgang van het kapitalisme naar het voltooide socialisme.

54. De economische politiek van de overgangperiode is in grote lijnen die van een NEP, gekontroleerd door de Planning en het Zelfbeheer.

55. De bewuste politieke macht van de klasse, tot uitdrukking komend in zijn vanaf de basis zelfbeheerde organisatie, treedt zodanig op dat

hij een snellere ontwikkeling van de gesocializeerde sektor van de economie verzekert, die steeds meer de economisch heersende wordt en dat hij de van nature anti-socialistische economische krachten nauwkeurig controleert, zonder deze willekeurig en voortijdig te onderdrukken.

56. Vandaar het vóór alles kapitale belang van de opbouw van een werkelijk democratische politieke macht van de klasse. Bij afwezigheid van een dergelijke globale conceptie van de overgangperiode is het alternatief de onvermijdelijke instelling van een bureaucratistische diktatuur die berust op de geforceerde algemene overdracht van de economie in handen van de staat, zijn gedwongen formele planning en zijn gecentraliseerd uitsluitend administratief beheer.

57. Een dergelijke algemene richting voor het program en vooral de verwezenlijking ervan vereist het bestaan van een adequate politieke voorhoede-organisatie.

58. Het gehele probleem van een nieuwe type revolutionair politieke organisatie zou de aanpassing zijn aan de nieuwe historische aanwijzingen en eisen in de hoogontwikkelde landen.

59. Er is geen sprake van de noodzaak van een dergelijke organisatie in discussie te stellen, of de historische waarde van de bolsjewistische Partij volgens Lenin.

hij een snellere ontwikkeling van de gesocializeerde sektor van de economie verzekert, die steeds meer de economisch heersende wordt en dat hij de van nature anti-socialistische economische krachten nauwkeurig controleert, zonder deze willekeurig en voortijdig te onderdrukken.

56. Vandaar het vóór alles kapitale belang van de opbouw van een werkelijk democratische politieke macht van de klasse. Bij afwezigheid van een dergelijke globale conceptie van de overgangperiode is het alternatief de onvermijdelijke instelling van een bureaucratistische diktatuur die berust op de geforceerde algemene overdracht van de economie in handen van de staat, zijn gedwongen formele planning en zijn gecentraliseerd uitsluitend administratief beheer.

57. Een dergelijke algemene richting voor het program en vooral de verwezenlijking ervan vereist het bestaan van een adequate politieke voorhoede-organisatie.

58. De politieke voorhoede zal qua organisatievorm en taak aangepast moeten zijn aan de bijzondere omstandigheden welke gelden voor het gebied waarin hij werkt.

59. De revolutionair-marxistische partij, die gebaseerd is op het principe van het democratisch centralisme, die een internationale vorm heeft en gebaseerd is op de besluiten van de vier eerste kongressen van de IIIe Internationale en de vervolgens door de revolutionaire beweging opgedane ervaringen, heeft historisch bewezen dat hij de organisatievorm is, die de taak vervult leiding te geven aan de revolutie en de voorbereiding ervan en die leidt tot de machtsgreep van het proletariaat in alle landen.

In deze internationale partij, zullen de opvattingen omtrent de meest geëigende organisatievorm en strategie van de nationale secties gebaseerd zijn op de specifieke omstandigheden in elk land.

Er zullen garanties moeten zijn tegen een overheersing van de Internationale door partijen van de landen, waarin de machtsgreep heeft plaatsgehad.

60. Wat nu, in het licht van een zeer rijke ervaring, ter sprake is, is een opnieuw definiëren van de rol en werking van die organisatie.

61. Kategorisch dient verworpen te worden iedere verfraaiing van de rol van de Partij opgevat als beperkte, gesloten organisatie van een elite die zich aanwent om zich voor de klasse in de plaats te stellen, haar te "leiden" en te besturen uit haar naam door zichzelf min of meer blijvend de macht van de klasse te delegeren, zich dus met de "arbeiders" Staat te verwarren, de Vakbonden en alle massaorganisaties en -instellingen te onderwerpen.

62. De revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie heeft slechts tot doel de klasse haar rol volledig te helpen spelen door de voornaamste catalysator en bondgenoot te worden van de democratische creatieve activiteit van de klasse.

63. Door haar hoge ideologische en praktische niveau speelt de revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie haar rol binnen de klasse en organisaties en organen door middel waarvan zich de creatieve democratische activiteit openbaart.

64. Maar opdat de revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie dit karakter verkrijgt, is nodig dat hij zelf op de meest democratische wijze gestructureerd is, voortdurend zich inspant om het ideologisch en politiek niveau van al zijn leden te

60. Wat nu, in het licht van een zeer rijke ervaring, ter sprake is, is een opnieuw definiëren van de rol en werking van die organisatie.

61. Kategorisch dient verworpen te worden iedere verfraaiing van de rol van de Partij opgevat als beperkte, gesloten organisatie van een elite die zich aanwent om zich voor de klasse in de plaats te stellen, haar te "leiden" en te besturen uit haar naam door zichzelf min of meer blijvend de macht van de klasse te delegeren, zich dus met de "arbeiders" Staat te verwarren, de Vakbonden en alle massaorganisaties en -instellingen te onderwerpen.

62. De revolutionaire partij heeft tot taak als voorhoede de arbeidersklasse te leiden in haar strijd voor de verovering van de macht. Hij zal steeds bereid moeten zijn met andere socialistische partijen en groeperingen samen te werken. Indien overeenstemming kan worden bereikt met de verschillende samenwerkende socialistische partijen en groepen over de voornaamste socialistische doelstellingen, zal hij een fusie moeten bewerkstelligen.

In een pre-revolutionaire situatie zal deze partij, indien hij erkenning heeft weten te verwerven, tot massa-partij of in ieder geval tot partij met massa-aanhang kunnen uitgroeien. Daardoor zal hij zonder zich met de klasse te identificeren het hoogste bewustzijn van de klasse kunnen vormen, zijn historische belangen vertegenwoordigen, de politiek van de klasse uitwerken en hem in de strijd om de macht en voor het socialisme opvoeden en oriënteren en leiden. (62a. zie einde resolutie)

63. Door haar hoge ideologische en praktische niveau speelt de revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie haar rol binnen de klasse en de organisaties en organen door middel waarvan zich de creatieve democratische activiteit openbaart.

64. Maar opdat de revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie dit karakter verkrijgt, is nodig dat hij zelf op de meest democratische wijze gestructureerd is, voortdurend zich inspant om het ideologisch en politiek niveau van al zijn leden te

verhogen, en nadrukkelijk en in de praktijk het recht erkent op ideologische tendens binnen zijn rijen en op democratische en ook openbare vrije discussie over alle zaken die geen specifieke gevaren met zich meebrangen.

65. De absoluut noodzakelijke discipline in de revolutionaire aktie tegen de aan de revolutie vijandige krachten zal veeleer het gevolg zijn van het hoge niveau van de organisatie en van haar waarlijk democratische werking, dan van beperkende statutaire bepalingen.

66. Anderzijds bestaat in geval van belangrijke en blijvende politieke meningsverschillen tussen de verschillende tendensen waarin zich de revolutionaire politieke voorhoede-organisatie zou kunnen onderscheiden, **HET RECHT OM ZICH ORGANIZATORISCH AF TE SCHEIDEN EN EEN AFZONDERLIJKE ORGANIZATIE TE STICHTEN.**

67. In de revolutionaire aktie wordt de eenheid niet hersteld door een poging het leiderschap van één enkele organisatie of tendens van de arbeidersbeweging op te leggen, maar door de instelling van **REVOLUTIONAIRE RADEN** waarin alle tendensen vertegenwoordigd zijn en dus van het nauwkeurige en democratische politieke gezicht van de klasse op een gegeven tijdstip.

68. Door een dergelijke democratische procedure aan te nemen, in ieder geval te vergemakkelijken, zal het mogelijk zijn grotere revolutionaire voorhoedekrachten te hergroeperen, mogelijk binnen één enkele democratische organisatie.

verhogen, en nadrukkelijk en in de praktijk het recht erkent op ideologische tendens binnen zijn rijen en op democratische en ook openbare vrije discussie over alle zaken die geen specifieke gevaren met zich meebrangen.

65. De absoluut noodzakelijke discipline in de revolutionaire aktie tegen de aan de revolutie vijandige krachten zal veeleer het gevolg zijn van het hoge niveau van de organisatie en van haar waarlijk democratische werking, dan van beperkende statutaire bepalingen.

66. Anderzijds bestaat natuurlijk de mogelijkheid in geval van belangrijke en blijvende politieke meningsverschillen tussen de verschillende tendensen waarin zich de revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie zou kunnen onderscheiden.

67. In de revolutionaire aktie zal de eenheid tot stand gebracht moeten worden door samenwerking van organisaties voor beperkte en verdere doeleinden. De revolutionaire partij zal moeten trachten deze eenheid te bewerkstelligen door discussies aan de basis van alle organisaties en door overleg met de leidingen van deze organisaties. Indien mogelijk zal getracht moeten worden de organisaties als geheelbasis en leiding - tot deze samenwerking te bewegen teneinde geen verwarring en versplintering in arbeidersorganisaties te weeg te brengen. Bij weigering van de leiding zal de revolutionaire partij zich uitsluitend tot de basis moeten richten.

68. Het proces van hergroepering zal tot stand moeten komen door het aankweken van het bewustzijn, dat slechts de vorming van organisaties de mogelijkheid tot het slagen van de revolutionaire strijd biedt en dat het de plicht is van alle oude en nieuwe revolutionaire krachten zich te verenigen tot een revolutionair-marxistische partij, die in staat is zijn historische taak te vervullen.

69. Ieder ander procédé loopt het gevaar de versnippering van avantgarde in een veelheid van mini-groepjes in stand te houden, waarvan het politieke en organisatorische sektarisme een obstakel blijkt voor de vorming van de revolutionaire massaleiding.

70. De problemen van de demokratizering en de omverwerping van het bureaukratische regime in de meest ontwikkelde Arbeidersstaten moet in vrijwel identieke termen gesteld worden.

71. Tengevolge van de door hen bereikte economische en kulturele vooruitgang en in de huidige internationale revolutionaire kontekst, kende het proces van de "Politieke Revolutie" dat wil zeggen de demokratizering van het politiek systeem en de geboorte van een waarachtige socialistische democratie met de gevolgen die dat op ieder gebied met zich meebrengt, een nieuwe hogere faze.

72. Het is niet toevallig dat dit proces zich vóór alles met bijzondere kracht in de hoogstontwikkelde Arbeidersstaten manifesteert: Tsjecho-Slowakije, Oost-Duitsland, de Sowjet-Unie zelf.

73. De Tsjechoslowaakse ervaring is in zeker opzicht de tegenhanger van de Franse van Mei-Juni 1968.

74. Hij geeft theoretisch gezien zeer kostbare aanwijzingen over de algemene lijnen van de in deze landen te verwezenlijken "Politieke Revolutie"

69. De politieke partij, die leiding wil geven aan deze strijd moet in zijn organisatorische vorm anti-bureaukratisch zijn en hij moet in zijn akties aanknopen enerzijds bij het idee van zelf-organisatie, dat bij de jongeren leeft en aan de andere kant bij de behoefte aan partij-organisatie. In zijn funktionering, in zijn organisatie en in zijn akties moet hij deze twee principes toepassen. In zijn proces van tot-stand-koming en in zijn verdere ontwikkeling zal de revolutionaire partij moeten trachten jonge revolutionaire krachten uit alle bestaande en komende basis-organisaties, de vakbonden en aktiekomitees te rekruteren en in het partijvormingsproces te betrekken. Dit proces kan al naar de omstandigheden verschillen in ieder land andere vormen aannemen.

70. De problemen van de demokratizering van de omverwerping van het bureaukratisch regime in de meest ontwikkelde Arbeidersstaten moet in vrijwel identieke termen gesteld worden.

71. Tengevolge van de door hen bereikte economische en kulturele vooruitgang en in de huidige internationale revolutionaire kontekst, kende het proces van de "Politieke Revolutie" dat wil zeggen de afzetting van de bureaucratie als leidende groep en het opnieuw in handen brengen van de staatsmacht aan het proletariaat door middel van de demokratizering van het politiek systeem en de geboorte van een waarachtige socialistische democratie met de gevolgen die dat op ieder gebied met zich meebrengt, een nieuwe hogere faze.

72. Het is niet toevallig dat het bevrijdingsproces, dat tot de politieke revolutie moet leiden zich vóór alles met bijzondere kracht in de hoogstontwikkelde Arbeidersstaten manifesteert: Tsjecho-Slowakije, Oost-Duitsland, de Sowjet-Unie zelf.

73. De Tsjechoslowaakse ervaring is in zeker opzicht de tegenhanger van de Franse van Mei-Juni 1968.

74. Hij geeft theoretisch gezien zeer kostbare aanwijzingen over de algemene lijnen van de in deze landen te verwezenlijken "Politieke Revolutie". In deze geest dat de zwakten van de politieke ontwikkeling in Tsjecho-Slowakije geen politieke partij die lei-

ding geeft; geen juist begrip van de bureaukratische positie van Dubcek-richting; geen systematisch werk in de Kommunistische Partij gericht op de vorming van een revolutionair-marxistische partij; het ontstaan van nationalistische tendesen (Masaryk-kultus, enz.); het uiten van burgerlijk liberale aspiraties naar hervorming tot een soort markt-ekonomie) en ook in Frankrijk (de contra-revolutionaire rol van de bureaucratie van de PCF en de CGT in verband met die van de USSR; de afwezigheid van een politieke leiding, van een revolutionaire partij) de afwezigheid van een revolutionaire leiding en van een revolutionaire partij des te meer doen gevoelen.

75. Zelfbeheerde, gesocializeerde ekonomie, een vanaf de basis op ieder gebied zelfbeheerde maatschappij, recht op politiek meerpartijensysteem in het kader van de grondwettelijke legaliteit, democratische politieke voorhoedeorganisatie gescheiden van de Staat en met erkenning van het recht op tendens en zich tot doel stellend de klasse te helpen zelf direkt de maatschappij te beheren; al deze ideeën hebben een duidelijke bevestiging gekregen, ook bij de historische gebeurtenissen die de Tsjechoslowaakse "vernieuwing" tekenden.

75. Zelfbeheerde, gesocializeerde ekonomie, een vanaf de basis op ieder gebied zelfbeheerde maatschappij, recht op politiek meerpartijensysteem in het kader van de grondwettelijke legaliteit, democratische politieke voorhoedeorganisatie gescheiden van de Staat en met erkenning van het recht op tendens en zich tot doel stellend de klasse te helpen zelf direkt de maatschappij te beheren; al deze ideeën hebben een duidelijke bevestiging gekregen, ook bij de historische gebeurtenissen die de Tsjechoslowaakse "vernieuwing" tekenden. hoewel het idee van de autogestion - dat nog niet ten volle in dit land kon doorgedrongen zijn - dikwijls verward werd met "marktekonomie en aspiraties van ekonomische eenheden om niet alleen de produktie te BEHEREN, maar ook om over de opbrengsten van de produktie van deze eenheden door de producenten te laten BESCHIKKEN.

76. Andere belangrijke ideeën van onze tendens vonden er hun bevestiging.

76. Andere belangrijke ideeën van onze tendens vonden er hun bevestiging.

77. In het bijzonder dat over de structureel heterogene samenstelling van de bureaucratie, die onder druk van de massa's en de eisen die voortkomen uit de verhoging van het ekonomisch en kultureel niveau zich noodzakelijk gaat onderverdelen in, schematisch gesproken een "stalinistisch" rechts, een centrum, en een liberaal "links"

77. In het bijzonder dat over de structureel heterogene samenstelling van de bureaucratie, die onder druk van de massa's en de eisen die voortkomen uit de verhoging van het ekonomisch en kultureel niveau, zich noodzakelijk gaat onderverdelen in, schematisch gesproken, een "stalinistisch" rechts, een centrum, en een liberaal "links".

78. In het merendeel der ontwikkelde "Volksdemokratieën": Tsjecho-Slowakije, Oost-Duitsland, Polen, Hongarije, Joegoslavië, is de liberale tendens wezenlijk of potentieel op lange termijn de machtigste.

79. Zijn verzet tegen de eigenlijke "stalinistische" vleugel is reëel, geenszins een eenvoudig "maneuver" om het politieke overleven te verzekeren en kan in bepaalde gevallen extreme vormen aannemen wanneer het direkt of indirekt steun zoekt bij de massa's.

80. Dit verschijnsel is overduidelijk in het tekenende Tsjechoslowaakse geval, want het gaat niet om een nationaal en konjunctureel gelokaliseerd verschijnsel, maar om een algemene tendens binnen de bureaucratie in de Arbeidersstaten, die de hogere faze weerspiegelt waarin een zeker aantal ervan reeds is gekomen.

81. Deze tendens bestaat, ook in de Sowjet-Unie, ondanks de nog altijd zeer grote last van de "stalinistische" tendens, die zijn kracht put uit de macht verkregen door de centralistische rol van de Staat die door de Partij wordt beheerst en door de rol van het leger.

82. De laag in de bureaucratie die is samengesteld uit Partij "politici" en direkte vertegenwoordigers van het Leger, is de meest konservatieve en verzet zich hevig niet alleen tegen de massa's, maar ook tegen de bureaucratistische lagen van de wetenschappelijke, literaire en artistieke intelligentia en de economische bureaucratie van de technocraten.

83. De scherpe vorm die het konflikt tussen de vrijwel volledig Tsjechische bureaucratie en de Russische bureaucratie heeft aangenomen gaat niet alleen terug op hevige tegenstelling van twee nationale bureaucratieën, maar ook van twee verschillende groepen in de bureaucratie; de Tsjechische bureaucratie die met steun van de massa's de konservatieve Tsjechische "stalinistische" vleugel uitschakelde - en de Russische bureaucratie die voorlopig door haar meest "stalinistische" vleugel wordt beheerst.

78. In het merendeel der ontwikkelde "Volksdemokratieën: Tsjecho-Slowakije, Oost-Duitsland, Polen, Hongarije, Joegoslavië, is de liberale tendens wezenlijk of potentieel op lange termijn de machtigste.

79. Zijn verzet tegen de eigenlijke "stalinistische" vleugel is reëel, geenszins een eenvoudige "maneuver" om het politieke overleven te verzekeren en kan in bepaalde gevallen extreme vormen aannemen wanneer het direkt of indirekt steun zoekt bij de massa's.

80. Dit verschijnsel is overduidelijk in het tekenende Tsjechoslowaakse geval, want het gaat niet om een nationaal en konjunctureel gelokaliseerd verschijnsel, maar om een algemene tendens binnen de bureaucratie in de Arbeidersstaten, die de hogere faze weerspiegelt waarin een zeker aantal ervan reeds is gekomen.

81. Deze tendens bestaat, ook in de Sowjet-Unie, ondanks de nog altijd zeer grote last van de "stalinistische" tendens, die zijn kracht put uit de macht verkregen door de centralistische rol van de Staat die door de Partij wordt beheerst en door de rol van het leger.

82. De laag in de bureaucratie die is samengesteld uit Partij "politici" en direkte vertegenwoordigers van het Leger, is de meest konservatieve en verzet zich hevig niet alleen tegen de massa's, maar ook tegen de bureaucratistische lagen van de wetenschappelijke, literaire en artistieke intelligentia en de economische bureaucratie van de technocraten.

83. De scherpe vorm die het konflikt tussen de vrijwel volledig Tsjechische bureaucratie en de Russische bureaucratie heeft aangenomen gaat niet alleen terug op de hevige tegenstelling van twee nationale bureaucratieën, maar ook van twee verschillende groepen in de bureaucratie; de Tsjechische bureaucratie die met steun van de massa's de konservatieve Tsjechische "stalinistische" vleugel uitschakelde - en de Russische bureaucratie die voorlopig door haar meest "stalinistische" vleugel wordt beheerst.

84. Vanuit dit gezichtspunt is de over Tsjecho-Slowakije behaalde "overwinning" niet de uitdrukking van de opkomende kracht van de bureaucratie in haar geheel, maar veeleer een wanhopig achterhoedegevecht van de "stalinistische" groep in de Sowjet-bureaucratie die de uiteindelijke voortgang en overwinning van de "Tsjechoslowaakse" tendens in de USSR zelf vreest.

85. Men moet dus een onderscheid maken tussen het conjuncturele terugvallen en de fundamentele tendens die op lange termijn en gemiddelde in opgaande lijn blijft.

86. Verre van de stalinistische vleugel van de sowjet-bureaucratie en haar bondgenoten in de Arbeidersstaten en KP's te stabilizeren, is het lot van de "overwinning" in Tsjecho-Slowakije de internationale crisis van het stalinisme, dat nu in zijn historisch laatste fase is getreden, te verergeren.

86a. De nadrukkelijkheid, waarmee de Sowjet-bureaucratie zijn huidige contra-revolutionaire koers in Tsjecho-Slowakije handhaaft en door ruw geweld een soort "neo-Novotische" heerschappij na de ontbinding van de liberale Tsjechoslowaakse bureaucratistische vleugel en gedeeltelijk eveneens van het front van Arbeiders-Studenten, herstelt, wordt verklaard door de bijzondere situatie die in de USSR heerst. Zowel op economisch als op politiek terrein verslechterd deze toestand nu.

86b. Reeds gedurende enige jaren loopt de sowjet-ekonomie, die er niet in slaagt zich te bevrijden van de verstikkende controle van de centralistische bureaucratistische leiding en de veerkracht te verkrijgen, die in staat is de toegenomen produktiviteitsmogelijkheden ten volle te benutten die voortkomen uit het gebruik van de moderne technologie, opnieuw achter ten opzichte van de ekonomie van de hoogontwikkelde kapitalistische landen en in het bijzonder ten opzichte van die van de Verenigde Staten. Zijn achterblijven met betrekking tot de laatste verergert zich en kan niet gestopt worden zonder diepe politiek-

84. Vanuit dit gezichtspunt is de over Tsjecho-Slowakije behaalde "overwinning" niet de uitdrukking van de opkomende kracht van de bureaucratie in haar geheel, maar veeleer een wanhopig achterhoedegevecht van de "stalinistische" groep in de Sowjet-bureaucratie die de uiteindelijke voortgang en overwinning van de "Tsjechoslowaakse" tendens in de USSR zelf vreest.

85. Men moet dus een onderscheid maken tussen het conjuncturele terugvallen en de fundamentele tendens die op lange termijn en gemiddelde in opgaande lijn blijft.

86. Verre van de stalinistische vleugel van de sowjet-bureaucratie en haar bondgenoten in de Arbeidersstaten en KP's te stabilizeren, is het lot van de "overwinning" in Tsjecho-Slowakije de internationale crisis van het stalinisme, dat nu in zijn historisch laatste fase is getreden, te verergeren.

86a. De nadrukkelijkheid, waarmee de Sowjet-bureaucratie zijn huidige contra-revolutionaire koers in Tsjecho-Slowakije handhaaft en door ruw geweld een soort "neo-Novotische" heerschappij na de ontbinding van de liberale Tsjechoslowaakse bureaucratistische vleugel en gedeeltelijk eveneens van het front van Arbeiders-Studenten, herstelt, wordt verklaard door de bijzondere situatie die in de USSR heerst. Zowel op economisch als op politiek terrein verslechterd deze toestand nu.

86 b. Reeds gedurende enige jaren loopt de sowjet-ekonomie, die er niet in slaagt zich te bevrijden van de verstikkende controle van de centralistische bureaucratistische leiding en de veerkracht te verkrijgen, die in staat is de toegenomen produktiviteitsmogelijkheden ten volle te benutten die voortkomen uit het gebruik van de moderne technologie, opnieuw achter ten opzichte van de ekonomie van de hoogontwikkelde kapitalistische landen en in het bijzonder ten opzichte van die van de Verneigde Staten. Zijn achterblijven met betrekking tot de laatste verergert zich en kan niet gestopt worden zonder diepe politiek-

ekonomische hervormingen die het huidige bureaukratische politieke regime omverwerpen.

86c. Dit laatste wordt aan de andere kant bedreigd door de groeiende ontevredenheid van de intellectuelen die vrijheid van meningsuiting en van scheppingsmogelijkheden voorstaan en door de uiteenlopende tendensen van de verschillende nationaliteiten waaruit de Sowjet-Unie bestaat, die steeds minder de voorrechten van de verharde, behoudende, onbekwame Grootrussische bureaucratie verdragen.

87. Men moet dus overal op de lange duur ernstige gevolgen van deze crisis verwachten; zowel in Tsjecho-Slowakije als in de andere Arbeidersstaten en de Sowjet-Unie zelf; en natuurlijk in de verschillende Kommunistische Partijen.

88. Het geval van laatstgenoemden moet onze speciale aandacht trekken.

89. Want voor de eerste maal treedt de bureaucratie van verscheidenen onder hen in een direkt scherp konflikt met de KP van de USSR en distancieert hij zich van hem, als gekombineerd gevolg van de druk van zijn eigen basis, de druk van de massa's en de houding die is aangenomen door andere Arbeidersstaten dan de USSR en zijn meest volgzaam bondgenoten.

90. Dit is eveneens een nieuw verschijnsel dat de mogelijke toekomst van de Kommunistische Partijen, in het bijzonder van hen die een brede massa-basis hebben, helpt verklaren. Een ontwikkeling van deze Partijen tot hun totale "Sociaal-demokratisering" blijft praktische onwaarschijnlijk. Men moet in tegendeel rekenen op onvermijdelijke ideologische verschillende processen in hun rijen (zoals ze zich reeds voorgedaan hebben in de Australische, Italiaanse, Oostenrijkse en Zwitserse Kommunistische Partij, enz.), die men uitbuiten moet om de ideologische differentiatie in hun rijen toe te spitsen en er een gehele tendens uit los te maken die in staat is aan de absoluut noodzakelijke hergroepering van de revolutionaire krachten voor een nieuwe massa-leiding deel te nemen.

ekonomische hervormingen die het huidige bureaukratische politieke regime omverwerpen.

86c. Dit laatste wordt aan de andere kant bedreigd door de groeiende ontevredenheid van de intellectuelen die vrijheid van meningsuiting en van scheppingsmogelijkheden voorstaan en door de uiteenlopende tendensen van de verschillende nationaliteiten waaruit de Sowjet-Unie bestaat, die steeds minder de voorrechten van de verharde, behoudende, onbekwame Grootrussische bureaucratie verdragen.

87. Men moet dus overal op de lange duur ernstige gevolgen van deze crisis verwachten; zowel in Tsjecho-Slowakije als in de andere Arbeidersstaten en de Sowjet-Unie zelf; en natuurlijk in de verschillende Kommunistische Partijen.

88. Het geval van laatstgenoemden moet onze speciale aandacht trekken.

89. Want voor de eerste maal treedt de bureaucratie van verscheidenen onder hen in een direkt scherp konflikt met de KP van de USSR, en distancieert hij zich van hem, als gekombineerd gevolg van de druk van zijn eigen basis, de druk van de massa's en de houding die is aangenomen door andere Arbeidersstaten dan de USSR en zijn meest volgzaam bondgenoten.

90. Dit is eveneens een nieuw verschijnsel dat de mogelijke toekomst van de Kommunistische Partijen, in het bijzonder van hen die een brede massa-basis hebben, helpt verklaren. Een ontwikkeling van deze Partijen tot hun totale "Sociaal-demokratisering" blijft praktisch onwaarschijnlijk. Men moet in tegendeel rekenen op onvermijdelijke ideologische verschillende processen in hun rijen (zoals ze zich reeds voorgedaan hebben in de Australische, Italiaanse, Oostenrijkse en Zwitserse Kommunistische Partij, enz.), die men uitbuiten moet om de ideologische differentiatie in hun rijen toe te spitsen en er een gehele tendens uit los te maken die in staat is aan de absoluut noodzakelijke hergroepering van de revolutionaire krachten voor een nieuwe massa-leiding deel te nemen.

91. Voor de eerste maal in de geschiedenis van het stalinisme is het probleem van de bureaucratie als verschijnsel dat zowel karakteristiek is voor de ontaarding van de USSR als voor de vervorming van de andere Arbeidersstaten en de KP's, een onderwerp van discussie en uitdieping binnen de verschillende KP's zelf.

92. Deze zullen of verder terugvallen en degenereren tot eenvoudige apparaten van betaalde agenten voor de Sowjet bureaucratie, of zich losmaken van deze zuivere afhankelijkheid en splitsen zich in een vierkant sociaal-demokratische en een links-centristische vleugel.

93. Daarom is het voortzetten van de sui-generis intrede tactiek, die een meer dan ooit dynamische onafhankelijke sektor veronderstelt, belangrijker dan ooit.

94. De breuk in het betrekkelijke evenwicht dat de laatste jaren in West en Oost heeft bestaan, door de doorbraak van nieuwe revolutionaire krachten opent nieuwe revolutionaire perspectieven.

95. Deze breuk draagt anderzijds bij aan de verscherping van de klassenstrijd op internationale schaal tussen de massa's en de verschrikte bourgeoisie die overal het initiatief tracht te nemen en alle soorten "legale" en illegale repressieve wapens zoekt.

96. In deze zin is de evolutie naar schijnbaar "demokratische" maar in werkelijkheid botweg diktatoriale of bonapartistische regimes een algemene tendens, en niet alleen in de "Derde Wereld".

97. In de landen van de "Derde Wereld" is de militaire diktatuur reeds een tijd lang de overwegende vorm, echter met enkele uitzonderingen (zoals in Peru en in Lybië), die verklaard worden door buitengewone samenloop van omstandigheden die men concreet onderzoeken moet.

98. In afwezigheid van een democratische machtsstructuur die de massa's werkelijk aan het beheer van de economie en de Staat zou verbinden en van radikale sociaal-ekonomische maatregelen zoals bijvoorbeeld de

91. Voor de eerste maale in de geschiedenis van het stalinisme is het probleem van de bureaucratie als verschijnsel dat zowel karakteristiek is voor de ontaarding van de USSR als voor de vervorming van de andere Arbeidersstaten en de KP's, een onderwerp van discussie en uitdieping binnen de verschillende KP's zelf.

92. Deze zullen of verder terugvallen en degenereren tot eenvoudige apparaten van betaalde agenten voor de Sowjet bureaucratie, of zich losmaken van deze zuivere afhankelijkheid en splitsen zich in een vierkant sociaal-demokratische en een links-centristische vleugel.

93. Daarom is het voortzetten van de sui-generis intrede tactiek, die een meer dan ooit dynamische onafhankelijke sektor veronderstelt, belangrijker dan ooit.

94. De breuk in het betrekkelijke evenwicht dat de laatste jaren in Oost en West heeft bestaan, door de doorbraak van nieuwe revolutionaire krachten opent nieuwe revolutionaire perspectieven.

95. Deze breuk draagt anderzijds bij aan de verscherping van de klassenstrijd op internationale schaal tussen de massa's en de verschrikte bourgeoisie die overal het initiatief tracht te nemen en alle soorten "legale" en illegale repressieve wapens zoekt.

96. In deze zin is de evolutie naar schijnbaar "demokratische" maar in werkelijkheid botweg diktatoriale of bonapartistische regimes een algemene tendens, en niet alleen in de "Derde Wereld".

97. In de landen van de "Derde Wereld" is de militaire diktatuur reeds een tijd lang de overwegende vorm, echter met enkele uitzonderingen (zoals in Peru en in Lybië), die verklaard worden door buitengewone samenloop van omstandigheden die men concreet onderzoeken moet.

98. In afwezigheid van een democratische machtsstructuur die de massa's werkelijk aan het beheer van de economie en de Staat zou verbinden en van radikale sociaal-ekonomische maatregelen zoals bijvoorbeeld de

landbouwhervorming, de gemeentelijke hervorming, de emancipatie van de vrouw, de onderwijshervorming, leidt de opbouw van zeer grote zogenaamde nationale legers, met een bureaukratische hiërarchie en zeer aanzienlijke materiële voordelen, al snel tot de opbouw van een bevoorrechte bureaukratische macht die zeer toegankelijk is voor de invloeden van de reaktie en het imperialisme.

99. Omdat hij dikwijls de materieel verreweg het best georganiseerde, de machtigste kracht wordt, vormt hij het meest effectieve instrument om eenvoudig een verandering in de krachtsverhoudingen ten gunste van de reaktie en het neokolonialisme tot stand te brengen.

100. In West-Europa gaat de algemene ontwikkeling naar "sterke machten".

100a. Het uit zich iedere keer in ieder land op verschillende manier overeenkomstig de scherpte van de revolutionaire crisis.

100b. In Frankrijk heeft het bonapartistische Gaullisme, dat geplaatst was voor de plotselinge schok van "kontestatie" door de massa's en stijgende economische moeilijkheden zich gedwongen gezien de politiekrachten en de politie-ondersdrukking bovenmatig te versterken.

100c. In Italië is in het centrisme een doodskrisis gekomen, die bij afwezigheid van een revolutionaire oplossing op een min of meer openlijke diktatuur zou kunnen uitlopen.

100d. De Italiaanse ervaring is van meer dan algemeen belang voor de gehele huidige Europese conjunctuur.

100e. Het illustreert met welke snelheid de situatie zich kan ontwikkelen tot het alternatief: socialistische democratie of reaktionaire burgerlijke diktatuur.

100f. Tegenover de door de traditionele arbeiderspartijen getoonde onmacht met de Kommunistische Partij aan het hoofd en de vakbonden, zowel als door de diverse ultra-linkse groepen bewijst de Italiaanse ervaring de noodzaak van een nieuwe massa-leiding, die in staat is de crisis op te lossen, waarin de Italiaanse burgerlijke maatschappij gezonken is.

landbouwhervorming, de gemeentelijke hervorming, de emancipatie van de vrouw, de onderwijshervorming, leidt de opbouw van zeer grote zogenaamde nationale legers, met een bureaukratische hiërarchie en zeer aanzienlijke materiële voordelen, al snel tot de opbouw van een bevoorrechte bureaukratische macht die zeer toegankelijk is voor de invloeden van de reaktie en het imperialisme.

99. Omdat hij dikwijls de materieel verreweg het best georganiseerde, de machtigste kracht wordt, vormt hij het meest effectieve instrument om eenvoudig een verandering in de krachtsverhoudingen ten gunste van de reaktie en het neokolonialisme tot stand te brengen.

100. In West-Europa gaat de algemene ontwikkeling naar "sterke machten".

100a. Het uit zich iedere keer in ieder land op verschillende manier overeenkomstig de scherpte van de revolutionaire crisis.

100b. In Frankrijk heeft het bonapartistische Gaullisme, dat geplaatst was voor de plotselinge schok van "kontestatie" door de massa's en stijgende economische moeilijkheden zich gedwongen gezien de politiekrachten en de politie-ondersdrukking bovenmatig te versterken.

100c. In Italië is in het centrisme een doodskrisis gekomen, die bij afwezigheid van een revolutionaire oplossing op een min of meer openlijke diktatuur zou kunnen uitlopen.

100d. De Italiaanse ervaring is van meer dan algemeen belang voor de gehele huidige Europese conjunctuur.

100e. Het illustreert met welke snelheid de situatie zich kan ontwikkelen tot het alternatief: socialistische democratie of reaktionaire burgerlijke diktatuur.

100f. Tegenover de door de traditionele arbeiderspartijen getoonde onmacht met de Kommunistische Partij aan het hoofd en de vakbonden, zowel als door de diverse ultra-linkse groepen bewijst de Italiaanse ervaring de noodzaak van een nieuwe massa-leiding, die in staat is de crisis op te lossen, waarin de Italiaanse burgerlijke maatschappij gezonken is.

101. In de VS ziet zelfs de diktatuur gecamoufleerd achter het traditionele "tweepartijensysteem" van de politieke vertegenwoordigers van het heersende militair-ekonomische kompleks zich gedwongen de reaktionaire politiek te verscherpen die het doel heeft het verzet van de zwarten en de versterkte radikalizing van de jeugd te breken.

102. De macht die door de Wallace-stroming bij de laatste presidentsverkiezingen werd gedemonstreerd en die nu in de Amerikaanse administratie in het bijzonder door Agnew wordt vertegenwoordigd opent het vooruitzicht op een meer openlijke bonapartistische diktatuur in de Verenigde Staten dat uitloopt op het instellen van een wreder klimaat van terreur en onderdrukking tegen de zwarte minderheid en tegen de jeugd.

102a. De mogelijkheid zou werkelijkheid kunnen worden als gevolg van het aan de macht komen van de republikeinse administratie en het onvermijdelijke ehec van zijn internationale sociale en rassenspolitiek.

103. De krisis van de parlementaire burgerlijke democratie is een gevolg van de binnen de bourgeoisie optredende verscherpte monopolistische konzentratie en het gegroeide verzet van grote massa's tegen de gang van zaken in de "neo-kapitalistische" maatschappij.

104. Dit illustreert de tegenstelling die er bestaat tussen de neiging van de monopolistische bourgeoisie om de macht terug te brengen tot een orgaan dat gedwee zijn politiek uitvoert, een politiek die buiten het Parlement wordt uitgewerkt door de technokratie die het beheer voert van de monopolistische ondernemingen en de fundamentele tendens bij de massa's die streven naar een democratisch sociaal beheer.

105. De kracht van het verzet van de massa's belet de monopolistische bourgeoisie zijn toevlucht te nemen tot de openlijke diktatuur, temeer waar een zekere mate van "deelneming" van de massa's aan het ekonomisch beleid steeds noodzakelijker blijkt, ook voor de goede loop van deze ekonomie.

105a. Zie einde resolutie.

∟ en de bureaukratie van de kapitalistische staat

101. In de VS ziet zelfs de diktatuur gecamoufleerd achter het traditionele "tweepartijensysteem" van de politieke vertegenwoordigers van het heersende militair-ekonomische kompleks zich gedwongen de reaktionaire politiek te verscherpen die het doel heeft het verzet van de zwarten en de versterkte radikalizing van de jeugd te breken.

102. De macht die door de Wallace-stroming bij de laatste presidentsverkiezingen werd gedemonstreerd en die nu in de Amerikaanse administratie in het bijzonder door Agnew wordt vertegenwoordigd opent het vooruitzicht op een meer openlijke bonapartistische diktatuur in de Verenigde Staten dat uitloopt op het instellen van een wreder klimaat van terreur en onderdrukking tegen de zwarte minderheid en tegen de jeugd.

102a. De mogelijkheid zou werkelijkheid kunnen worden als gevolg van het aan de macht komen van de republikeinse administratie en de onvermijdelijke ehec van zijn internationale sociale en rassenspolitiek.

103. De krisis van de parlementaire burgerlijke democratie is een gevolg van de binnen de bourgeoisie optredende verscherpte monopolistische konzentratie en het gegroeide verzet van grote massa's tegen de gang van zaken in de "neo-kapitalistische" maatschappij.

104. Dit illustreert de tegenstelling die er bestaat tussen de neiging van de monopolistische bourgeoisie om de macht terug te brengen tot een orgaan dat gedwee zijn politiek uitvoert, een politiek die buiten het Parlement wordt uitgewerkt door de technokratie die het beheer voert van de monopolistische ondernemingen en de fundamentele tendens bij de massa's die streven naar een democratisch sociaal beheer.

105. De kracht van het verzet van de massa's belet de monopolistische bourgeoisie zijn toevlucht te nemen tot de openlijke diktatuur waar een zekere mate van "deelneming" van de massa's aan het ekonomisch beleid steeds noodzakelijker blijkt, ook voor de goede loop van deze ekonomie.

105a. Zie einde resolutie

∟ en de bureaukratie van de kapitalistische staat

106. Een versterkte druk beheerst opnieuw de betrekkingen tussen de massa's en de bureaucratie van de Arbeidersstaten.
107. En tenslotte zijn de betrekkingen tussen de bureaucratie in haar geheel en het imperialisme er verre van zich werkelijk te ontspannen, omdat de dubbele natuur van de bureaucratie nooit verdwijnt.
108. In dezelfde mate als deze bureaucratie zijn voornaamste kracht in de Arbeidersstaten die sterker worden, vindt, is de verzwakking van deze dubbele natuur nog ver te zoeken.
109. De tegenstellingen die inherent zijn aan die natuur ondergaan daarentegen een verscherping.
110. De betrekkingen van de sowjet-bureaucratie met het imperialisme, in het bijzonder het Amerikaanse imperialisme, zijn gekompliceerd.
111. Enerzijds bestaat er momenteel een soort stilzwijgende alliantie van "wederzijds begrip" voor de wederzijdse "nationale" belangen. En anderzijds dringt zich deze houding aan beiden enigszins op door hun machtspositie en het voortdurend zoeken die macht te vergroten.
112. Op het ogenblik komt voor de sowjet-bureaucratie het grootste onmiddellijke gevaar van de "Tsjechoslowaakse liberalizatie" in het Oosten, die de hele glaxis en de USSR zelf dreigt te verzwakken.
113. Tegenover dit gevaar stelt het Kremlin de Amerikanen voor hem de handen vrij te laten in ruil voor mogelijke konsessies in Vietnam, het Nabije Oosten, Berlijn, Latijns-Amerika.
114. Maar noch het Kremlin, noch Washington zijn volledig meester over de troefen waarover zij beschikken en die zij gebruiken op het internationale schaakbord.
115. Het gevaar van "verkeerde stappen" is nog steeds zeer groot.
116. Dat is bijvoorbeeld in het Midden Oosten het geval.
117. Het is juist dat de Arabische militaire macht momenteel groten-deels opnieuw is opgebouwd dank zij
106. Een versterkte druk beheerst opnieuw de betrekkingen tussen de massa's en de bureaucratie van de Arbeidersstaten.
107. En tenslotte zijn de betrekkingen tussen de bureaucratie in haar geheel en het imperialisme er verre van zich werkelijk te ontspannen, omdat de dubbele natuur van de bureaucratie nooit verdwijnt.
108. In dezelfde mate als deze bureaucratie zijn voornaamste kracht in de Arbeidersstaten die sterker worden, vindt, is de verzwakking van deze dubbele natuur nog ver te zoeken.
109. De tegenstellingen die inherent zijn aan die natuur ondergaan daarentegen een verscherping.
110. De betrekkingen van de sowjet-bureaucratie met het imperialisme, in het bijzonder het Amerikaanse imperialisme, zijn gekompliceerd.
111. Enerzijds bestaat er momenteel een soort stilzwijgende alliantie van "wederzijds begrip" voor de wederzijdse "nationale" belangen. En anderzijds dringt zich deze houding aan beiden enigszins op door hun machtspositie en het voortdurend zoeken die macht te vergroten.
112. Op het ogenblik komt voor de sowjet-bureaucratie het grootste onmiddellijke gevaar van de "Tsjechoslowaakse liberalizatie" in het Oosten, die de hele glaxis en de USSR zelf dreigt te verzwakken.
113. Tegenover dit gevaar stelt het Kremlin de Amerikanen voor hem de handen vrij te laten in ruil voor mogelijke konsessies in Vietnam, het Nabije Oosten, Berlijn, Latijns-Amerika.
114. Maar noch het Kremlin, noch Washington zijn volledig meester over de troefen waarover zij beschikken en die zij gebruiken op het internationale schaakbord.
115. Het gevaar van "verkeerde stappen" is nog steeds zeer groot.
116. Dat is bijvoorbeeld in het Midden Oosten het geval.
117. Het is juist dat de Arabische militaire macht momenteel groten-deels opnieuw is opgebouwd dank zij

de steun van de USSR en dat de aanwezigheid van de sowjet-vloot in de Middellandse Zee dat militaire potentieel nog geduchter maakt. De ontwikkeling van de krachtsverhouding tussen Israël en de Arabische landen is niet meer zo gunstig voor de eerste.

118. Het Kremlin gebruikt de opnieuw opgebouwde Arabische kracht als presiemiddel tegen Washington in het gebied van het Midden-Oosten dat zo vitaal is voor het Amerikaanse imperialisme.

119. Er zal al of niet een kompromis komen in het Midden Oosten dat de respektievelijke belangen van Washington en Moskou respektieert, al naar gelang de mate van "begrip" die Washington zal opbrengen voor de bedoelingen van het Kremlin in het bijzonder in zijn invloedssfeer in Europa.

120. Het spelletje in Berlijn tussen deze twee machten gaat in dezelfde richting.

121. Een onmiddellijk eerste resultaat van de Tsjechische crisis is in ieder geval geweest dat zij het breekbare klimaat van de "vreedzame coëxistentie" tussen Oost en West heeft geruineerd, bij de massa's en onder grote bourgeois kringen die een versterking van de militaire "defensie" van hun land en het Westen in het algemeen eisen, ook door de vrije verspreiding van kernwapens.

122. Zo is een nieuwe bewapeningwedloop ontketend met al zijn gevolgen voor de economische ciklus en het levensniveau van de massa's. Als deze wedloop aanhoudt en de expansie bevordert, handhaaft en bevordert zij tevens de inflatie.

123. Het voortdurend wisselende politieke spel dat zich op het internationale schaakbord afspeelt wordt door enkele grote leidende tendensen beheerst.

124. De strategie op lange termijn van het Amerikaanse imperialisme is erop gericht de Arbeidersstaten te verzwakken door hun interne tegenstellingen te bevorderen, die momenteel een feit zijn en vooral de groeiende oppositie tussen de USSR en China.

de steun van de USSR en dat de aanwezigheid van de sowjet-vloot in de Middellandse Zee dit militaire potentieel nog geduchter maakt. De ontwikkeling van de krachtsverhouding tussen Israël en de Arabische landen is niet meer zo gunstig voor de eerste.

118. Het Kremlin gebruikt de opnieuw opgebouwde Arabische kracht als presiemiddel tegen Washington in het gebied van het Midden-Oosten dat zo vitaal is voor het Amerikaanse imperialisme.

119. Er zal al of niet een kompromis komen in het Midden Oosten dat de respektievelijke belangen van Washington en Moskou respektieert, al naar gelang de mate van "begrip" die Washington zal opbrengen voor de bedoelingen van het Kremlin in het bijzonder in zijn invloedssfeer in Europa.

120. Het spelletje in Berlijn tussen deze twee machten gaat in dezelfde richting.

121. Een onmiddellijk eerste resultaat van de Tsjechische crisis is in ieder geval geweest dat zij het breekbare klimaat van de "vreedzame coëxistentie" tussen Oost en West heeft geruineerd, bij de massa's en onder grote bourgeois kringen die een versterking van de militaire "defensie" van hun land en het Westen in het algemeen eisen, ook door de vrije verspreiding van kernwapens.

122. Zo is een nieuwe bewapeningwedloop ontketend met al zijn gevolgen voor de economische ciklus en het levensniveau van de massa's. Als deze wedloop aanhoudt en de expansie bevordert, handhaaft en bevordert zij tevens de inflatie.

123. Het voortdurend wisselende politieke spel dat zich op het internationale schaakbord afspeelt wordt door enkele grote leidende tendensen beheerst.

124. De strategie op lange termijn van het Amerikaanse imperialisme is erop gericht de Arbeidersstaten te verzwakken door hun interne tegenstellingen te bevorderen, die momenteel een feit zijn en vooral de groeiende oppositie tussen de USSR en China.

125. Het vooruitzicht van een gewapend konflikt tussen deze twee Arbeidersstaten wordt ernstig door het imperialisme onder ogen gezien.

126. Voor het ogenblik ontziet het Amerikaanse imperialisme de USSR in ruil voor door haar gedane concessies in de bevoorrechte invloedssferen van dat imperialisme: het Midden Oosten, het Verre Oosten, Latijns-Amerika.

127. De strijd om de verdeling van Afrika, voor het imperialisme het belangrijkste reservoir van diverse nog niet ernstig ontgonnen grondstoffen, in invloedssferen zal zich in de toekomst toespitsen tussen de Verenigde Staten, de Europese kapitalistische machten, de USSR en China. In Europa zal de strijd om de beheersing van de gemeenschappelijke markt waarbij Engeland zich spoedig zal aansluiten, voortgaan tussen Frankrijk en Duistland voornamelijk en de gelegenheid geven tot verschillende van geval op geval veranderde combinaties.

128. De Verenigde Staten zullen bijvoorbeeld Frankrijk bevoordelen om te vermijden dat een te machtig Duitsland de bestaande betrekkingen tussen de USSR en de VS verslechtert, die voor wat Europa betreft op de huidige status quo berusten. In ruil zal Frankrijk zich opnieuw aan de Verenigde Staten en de NATO verbinden. In het algemeen dreigt de internationale situatie vanuit de Staten bezien zich de komende jaren te beperken tot de drie belangrijkste epicentra: de Verenigde Staten, de USSR en China, met het kapitalistische Europa en Japan optredend binnen de grenzen van de zeer betrekkelijke onafhankelijkheid ten opzichte van de Verenigde Staten. De verklaring van deze laatste mogelijkheid zou kunnen liggen in de voorsprong die de Amerikaanse economie genomen heeft en die de andere kapitalistische machten niet schijnen te kunnen inhalen, zonder zich te integreren in het raam van de multinationale monopolistische ondernemingen waarin de deelneming van Amerikaans kapitaal onontbeerlijk en beslissend is.

125. Het vooruitzicht van een gewapend konflikt tussen deze twee Arbeidersstaten wordt ernstig door het imperialisme onder ogen gezien.

126. Voor het ogenblik ontziet het Amerikaanse imperialisme de USSR in ruil voor door haar gedane concessies in de bevoorrechte invloedssferen van dat imperialisme: het Midden Oosten, het Verre Oosten, Latijns-Amerika.

127. De strijd om de verdeling van Afrika, voor het imperialisme het belangrijkste reservoir van diverse nog niet ernstig ontgonnen grondstoffen, in invloedssferen zal zich in de toekomst toespitsen tussen de Verenigde Staten, de Europese kapitalistische machten, de USSR en China. In Europa zal de strijd om de beheersing van de gemeenschappelijke markt waarbij Engeland zich spoedig zal aansluiten, voortgaan tussen Frankrijk en Duitsland voornamelijk en de gelegenheid geven tot verschillende van geval op geval veranderde combinaties.

128. De Verenigde Staten zullen bijvoorbeeld Frankrijk bevoordelen om te vermijden dat een te machtig Duitsland de bestaande betrekkingen tussen de USSR en de VS verslechtert, die voor wat Europa betreft op de huidige status quo berusten. In ruil zal Frankrijk zich opnieuw aan de Verenigde Staten en de NATO verbinden. In het algemeen dreigt de internationale situatie vanuit de Staten bezien zich de komende jaren te beperken tot de drie belangrijkste epicentra: de Verenigde Staten, de USSR en China, met het kapitalistische Europa en Japan optredend binnen de grenzen van de zeer betrekkelijke onafhankelijkheid ten opzichte van de Verenigde Staten. De verklaring van deze laatste mogelijkheid zou kunnen liggen in de voorsprong die de Amerikaanse economie genomen heeft en die de andere kapitalistische machten niet schijnen te kunnen inhalen, zonder zich te integreren in het raam van de multinationale monopolistische ondernemingen waarin de deelneming van Amerikaans kapitaal onontbeerlijk en beslissend is.

129. Het is in dit algemene kader dat onze vooruitzichten voor de nabije toekomst geplaatst dienen te worden.

130. Er bestaan grotere mogelijkheden als ooit tevoren voor de polarisatie van zeer belangrijke revolutionaire krachten in Oost en West op het platform van het revolutionaire marxisme.

131. Nooit hebben onze fundamentele ideeën tot nu toe een dergelijke weerklank gevonden, zijn zij op een dergelijke schaal opgenomen.

132. De vroeger specifiek "trotskistische" denkbeelden over het stalinisme, de bureaucratie, de socialistische democratie met de inhoud die wij eraan geven, het zelfbeheer, slaan aan bij en mobilizeren zeer grote voorhoedegroepen en sommige van deze zelfs van miljoenen mensen.

133. In deze zin is er sprake van een volledige overwinning van ons lange ideologische gevecht.

134. De moeilijkheid blijft op organisatorisch vlak liggen.

135. In welke vorm deze versnipperde krachten nationaal en internationaal te bundelen? Hier is het antwoord nog niet eenvoudig, nog niet duidelijk.

136. De noodzaak van een nieuwe revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie wordt in brede kring gevoeld, maar er bestaat geen voldoende ideologische en programmatische overeenstemming opdat de verschillende stromingen en elementen zich zouden verzamelen en onder één enkele vlag strijden.

137. Men moet dus voortgaan met opeenvolgende hergroeperingen, met grote soepelheid, zeer democratisch, zeer open, om het ontstaan van "Partijen" te vermijden, die in hun nauw organisatorisch kader de exclusiviteit van de revolutionaire vertegenwoordiging opeisen. Het probleem is niet de dwingende noodzaak van een "Partij" te proklameren, dwz de revolutionaire massaleiding, maar effectief op dat doel af te gaan.

129. Het is in dit algemene kader dat onze vooruitzichten voor de nabije toekomst geplaatst dienen te worden.

130. Er bestaan grotere mogelijkheden als ooit tevoren voor de polarisatie van zeer belangrijke revolutionaire krachten in Oost en West op het platform van het revolutionaire marxisme.

131. Nooit hebben onze fundamentele ideeën tot nu toe een dergelijke weerklank gevonden, zijn zij op een dergelijke schaal opgenomen.

132. De vroeger specifiek "trotskistische" denkbeelden over het stalinisme, de bureaucratie, de socialistische democratie met de inhoud die wij eraan geven, het zelfbeheer, slaan aan bij en mobilizeren zeer grote voorhoedegroepen en sommige van deze zelfs van miljoenen mensen.

133. In deze zin is er sprake van een volledige overwinning van ons lange ideologische gevecht.

134. De moeilijkheid blijft op organisatorisch vlak liggen.

135. In welke vorm deze versnipperde krachten nationaal en internationaal te bundelen? Hier is het antwoord nog niet eenvoudig, nog niet duidelijk.

136. De noodzaak van een nieuwe revolutionaire politieke voorhoedeorganisatie wordt in brede kring gevoeld, maar er bestaat geen voldoende ideologische en programmatische overeenstemming opdat de verschillende stromingen en elementen zich zouden verzamelen en onder één enkele vlag strijden.

137. Men moet dus voortgaan met opeenvolgende hergroeperingen, met grote soepelheid, zeer democratisch, zeer open, om het ontstaan van "Partijen" te vermijden, die in hun nauw organisatorisch kader de exclusiviteit van de revolutionaire vertegenwoordiging opeisen. Het probleem is niet de dwingende noodzaak van een "Partij" te proklameren, dat wil zeggen de revolutionaire massaleiding, maar effectief op dat doel af te gaan.

138. Liever dient men met de andere verbonden krachten en elementen Bewegingen en Liga's te vormen die open blijven voor de mogelijkheid van vergroting van de hergroepering.

139. In de huidige fase moet men er konkreet naar streven de versnipperde revolutionaire krachten die in de hoogontwikkelde kapitalistische landen opkomen in dergelijke organisatievormen te hergroeperen en deze enerzijds te verbinden met de nieuwe revolutionaire krachten die in de Arbeidersstaten ontstaan en anderzijds met de verst ontwikkelde revolutionaire krachten van de Koloniale Revolutie, in het bijzonder die van de Cubaanse en Latijnsamerikaanse Revolutie, die van Vietnam en bepaalde andere krachten van de Arabische en Afrikaanse Revolutie.

140. Ondanks de ongelijkheid in ideologisch niveau van deze krachten die ook tijdens de Tsjechische crisis merkbaar was, is het noodzakelijk en mogelijk tot een grotere en effectievere hergroepering hiervan te komen.

141. Aldus redenerend is het eveneens mogelijk nu het probleem van de nieuwe Internationale op te lossen, dat in verband staat met dat van de "Vierde Internationale" en de naam van onze internationale tendens.

138. Liever dient men met andere verbonden krachten en elementen Bewegingen en Liga's te vormen die open blijven voor de mogelijkheid van vergroting van de hergroepering.

139. In de huidige fase moet men er konkreet naar streven de versnipperde revolutionaire krachten die in de hoogontwikkelde kapitalistische landen opkomen in dergelijke organisatievormen te hergroeperen en deze enerzijds te verbinden met de nieuwe revolutionaire krachten die in de Arbeidersstaten ontstaan en anderzijds met de verst ontwikkelde revolutionaire krachten van de Koloniale Revolutie, in het bijzonder die van de Cubaanse en Latijnsamerikaanse Revolutie, die van Vietnam en bepaalde andere krachten van de Arabische en Afrikaanse Revolutie.

140. Ondanks de ongelijkheid in ideologisch niveau van deze krachten die ook tijdens de Tsjechische crisis merkbaar was, is het noodzakelijk en mogelijk tot een grotere en effectievere hergroepering hiervan te komen.

141. Aldus redenerend is het eveneens mogelijk nu het probleem van de nieuwe Internationale op te lossen, dat in verband staat met dat van de "Vierde Internationale" en de naam van onze internationale tendens.

38. Wat het programma betreft kan de Franse ervaring globaal samengevat worden in de volgende algemene formule: er is een brede laag ontstaan onder de jongeren, - in de eerste plaats studenten en scholieren, maar met sympathie onder de jonge arbeiders - die een voorhoede gevormd heeft, die breken wil met de kapitalistische maatschappij. Deze jongeren denken anti-autoritair, anti-bureaucratisch en verzetten zich tegen alle aan het establishment verwante en verbonden krachten. Onder brede lagen van hen uit zich dit enerzijds in een verzet tegen elke vorm van organisatie, zonder nochtans duidelijke ideeën te hebben over de wijze hoe en waarop de nieuwe maatschappij verwezenlijkt moet wor-

den; anderzijds in konkrete denkbeelden welke varieëren van "inspraak" tot een van onderop democratische, zelfbeheerde socialistische maatschappij.

62a. In zijn organizerische vorm, door zijn anti-bureaucratische structuur moet de partij voldoen aan de eisen die de jongeren aan elke organisatie stellen en daardoor het streven van de jongeren tot het ontwikkelen van zelfinitiatief binnen de organisatie mogelijk maken. Aan de andere kant zal het democratisch-centralisme van de partij de idee van de centrale leiding verwezenlijken.

105a. Maar bij elke ware sociale crisis wordt de tendens naar een "sterke macht" bevestigd en dreigt deze ingesteld te worden.

105a. Maar bij elke ware sociale crisis wordt de tendens naar een "sterke macht" bevestigd en dreigt deze ingesteld te worden.